

SVĚTLO

TÝDENÍK MATICE CYRILOMETODĚJSKÉ

27.-28. ČÍSLO / XXXII. ROČNÍK

48 Kč • 2,00 €

7. ČERVENCE / 14. ČERVENCE 2024

Z obsahu:

O trpělivosti

Katecheze papeže
Františka při generální
audienci 27. března 2024,
aula Pavla VI.
- strana 2 -

Svatá Terezie od Ježíše (z Los Andes)

Libor Rösner
- strana 4 -

Cesta k pravdě slavného anglického novináře

P. M. Piotrowski SJ
- strana 5 -

Rozjímání nad litaniami k Nejsvětějšímu Srdci Ježíšovu

- strana 12 -

Svatý Bartoloměj od mučedníků

Libor Rösner
- strana 17 -

Škapulír Panny Marie Karmelské

Dr. Thomas Mayer
- strana 19 -

Prohlášení

Mons. Jana Graubnera
k nálezům Ústavního soudu
ve věci změny pohlaví
- strana 22 -

Heřman Josef (39)

Wilhelm Hünermann
- strana 25 -

Carlo Bononi (1569-1632): Zázrak Panny Marie z hory Karmel

chy, s níž válčila, která se neustále pozvedávala k novému výboji. Toužila po tom „zahubit v sobě sebelásku až do posledního vlákénka“ a „raději sloužit druhým, být pokorná a nemluvit o sobě“. Když v roce 1918 internát opouštěla, už jí to bylo líto. Doby, kdy ho chtěla podpálit, byly tytam.

Rostla však Juanina touha po Karmelu, což nekorespondovalo s její živelnou povahou. Milovala rychlou jízdu na koni, nejlépe po prudkých srážech, kdy se chytla koňské hřívy a zběsile pádila dolů. Ráda usedala i za volant, hrávala tenis, nezkažila žádnou legraci. Hrála na klavír. Nic z toho jí nebránilo účastnit se denně mše svatě a být spokojená, kdekoli se nacházela. Vyjádřila to i ve svém deníku s dodatkem, že nechápe „děvčata, která jsou neustále s něčím nespokojená“. Nic z toho jí nebránilo pomáhat starým nemocným lidem a učit děti chudáků.

Juana žila duchem Karmelu již doma. Dne 7. května 1919 pak konečně odešla do kláštera bosých karmelitek v Los Andes, ležícím asi 90 km od Santiaga, 14. října pak prožila obláčku. Od ní odešla jako Terezie od Ježíše. „Karmelitka je hostie, která v sobě nese Ježíše,“ píše Terezie v jednom dopise. „Ona nic nedělá. Ona je on. On ji obětuje v tichosti, tak jako on se dává v obět a v tichosti se na oltáři obětuje za celý svět. Ona se vždy s Ježíšem modlí na oltáři, vykupuje duše, ale s pohledem upřeným na Ježíše. Ona prolévá krev svého srdce zapírajíc se ve všem. Všechno obětovala pro Ježíše.“ – „Jindy jsem cítila takovou lásku k Bohu, že jsem byla úplně ponořená do myšlenek na něj, i když jsem dělala jiné věci. Síla lásky byla taková, že jsem se cítila slabá, bez síly, jako bych nebyla sama v sobě...“ Tereziina radost neznamenala mezí. Neměla však trvat dlouho.

V březnu následujícího roku svědila svému zpovědníkovi, že do měsíce umře. Na Velký pátek jí pak sklátily vysoké horečky – tyfus v jeho nejhorší variantě. Nepomáhaly žádné léky. Proto 5. dubna požádala Terezie o svatě svátosti. Dva dny nato složila na svém smrtelném loži časné sliby. Žila z nich pět dní, než 12. července 1920 zemřela.

Beatifikaci (3. dubna 1987 v Santiagu de Chile) i kanonizaci (21. března 1993 v Římě) této mladičké chilské karmelitky provedl Jan Pavel II. Rok co rok navštíví její hrob na milion poutníků.

Cesta k pravdě slavného anglického novináře

Když byl v roce 1982 Malcolm Muggeridge přijat do lůna katolické církve, způsobilo to ve světě médií mimořádné pozdvižení. Šlo totiž o jednoho z nejznámějších anglických novinářů, spisovatelů a tvůrců nejsledovanějších televizních programů 20. století.

Malcolm Muggeridge byl ne-falšovanou televizní superstar, zároveň i neobyčejně nápaditým autorem několika knih, dávajícím dokonce do jedné řady s G. K. Chestertonem či C. S. Lewisem. Jeho obrácení nebylo z rodu obrácení apoštola Pavla, nešlo o záležitost jednoho okamžiku, nýbrž o vyústění dlouhodobého procesu hledání pravdy. Sám novopečený konvertita konstatoval, že než se stal oficiálně katolíkem, ustavičně „proti něčemu bojoval, přitom však tušil, že to něco ho stejně nakonec uchvátí a přemůže“.

Dětství

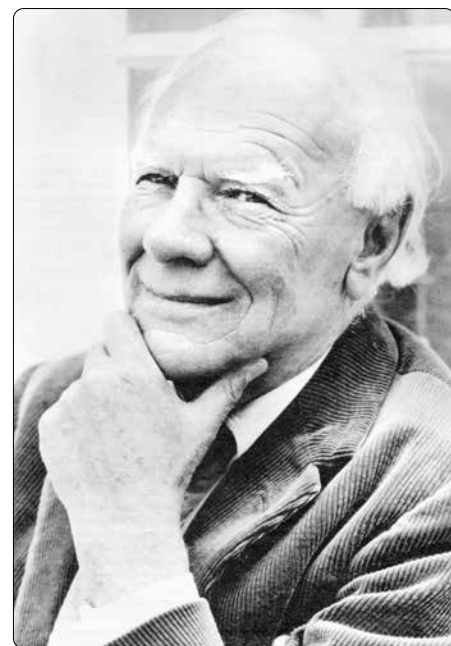
Malcolm Muggeridge se narodil 24. března 1903 v Londýně. Jeho otec byl agnostikem a spoluzakladatelem Strany práce (Independent Labour Party) a socialistického uskupení Fabiánská společnost (Fabian Society). Namísto křesťanství vyznávali Malcolmovi rodiče víru v socialismus a pokrok a Bůh pro ně byl zcela nepotřebnou záležitostí. I sám Malcolm velice rychle přijal otcovo přesvědčení o tom, že na zemi lze vybudovat socialistický ráj, na spravedlnosti založenou, v míru a hojnosti žijící společnost.

Jako malému chlapci se Malcolmovi podařilo kdesi sehnat Bibli, aniž by o tom rodiče věděli. Četl ji tajně, jako by šlo o zakázanou literaturu. Se zatajeným dechem pročítal evangelia, přitom si však dával bedlivý pozor, aby ho při tom nikdo nepřistihl. Při četbě biblických příběhů objevoval nový tajuplný svět, nacházel v něm nedozírné duchovní hlubiny a v neposlední řadě i útěchu. Některé pasáže si podtrhával, četl Písmo dokonce i před spaním v posteli, opakovaně se vracel k těm místům, která na něj zvláště zapůsobila, přičemž nejčastěji šlo o pasáže pojednávající o Ježíšově utrpení a smrti. Druhou knihou, která v něm

v té době zanechala výrazné stopy, byla Danteho *Božská komedie*.

Cambridge

Malcolm studoval v Selwyn College v Cambridge. Sblížil se zde s bohoslovcem Vidlerem, o několik let starším, jenž měl na této univerzitě poměrně slušnou pozici. Jejich přátelství přetrvalo až do smrti. Díky tomuto přátelství mohl Malcolm pobývat po dobu dvou semestrů v klášteře anglikánského řádu Dobrého Pastýře.

Malcolm Muggeridge

Na vlastní kůži tak mohl zakusit sílu společenství. Každodenní život zde byl protkán modlitbou breviáře, bohoslužbami, vyučováním a prací na zahradě. Malcolm v otázkách víry tápal a hledal odpověď na své problémy. Chtěl vědět, co to vůbec víra je a jak jí může dosáhnout. Spinal ruce v naléhavé modlitbě, aby obdržel nějaký hmatatelný důkaz o věčném životě, leč marně. Nevěděl ještě, že víra je složitou a trnitou cestou úplného oproštění se ode

všeho zla, které člověka spoutává a nedovoluje mu mít sebemenší duchovní prožitky. Tato kratičká náboženská zkušenost zapříčinila, že si Malcolm uvědomil, jak to ostatně po mnoha letech sám napsal, že „zdrženlivost vede ke štěstí, kdežto dopřávání si všeho do sytosti, zejména v sexuální oblasti, vede k neštěstí a výčtkám svědomí. Jaká radost se rodí v lidském srdci, když se člověk jednou provždy vzdá velkolepých ambicí, hýření a sebestředného egoismu. A jaké utrpení, když tomu všemu podlehne...“

Ztráta víry

Ke konci studia ztratil student Muggeridge víru a od křesťanství se odvrátil. Náboženství mu v té době nahrazovaly univerzitní přednášky. Po ukončení studia dostal nabídku, aby se stal učitelem v Indii. Přijal ji, nicméně ani v této daleké zemi neunikl ustavičným otázkám ohledně smyslu života. Se zájmem se seznamuje s hinduismem, buddhismem a islámem, ale toto seznámení jen prohloubí jeho úctu ke vznešenosti a hloubce křesťanství. V dopise otci z roku 1926 píše: „V křesťanství je úplně vše, křesťanství – tot' úplnost, celistvost, proto je pro život tímž, čím je Shakespeare pro literaturu.“ Právě tehdy ho nadchla Chestertonova kniha o sv. Františkovi a základech víry (*Orthodoxie*). Napsal, že miluje Krista, ale církev coby instituce se mu protíví, poněvadž „zabíjí krásu stvořenou Bohem“. Ve skutečnosti však neplanul ani tak pro Krista jako spíše pro ideje socialismu.

V roce 1927 se vrátil do Anglie a začal učit v Birminghamu. Je skálopevně přesvědčen, že vnitřní harmonie a štěstí dosáhne člověk toliko v socialistickém státě. „Jsem socialista,“ napsal v té době, „a to proto, že věřím, že přiměřené podmínky pomohou člověku, aby se stal dobrým. A toto zaručí pouze kolektivismus.“ Záhy poté dostal nabídku na práci v Káhiře – přijal ji a odjel tam i se svou ženou. V egyptské metropoli, kde působí jako zahraniční korespondent pro *Manchester Guardian*, tak zahajuje kariéru novináře.

Zamilovaný do zdrženlivosti

Malcolm Muggeridge uzavřel se svou chotí Kitty Dobbsovou v létě roku 1927 civilní sňatek. Kitty pocházela ze zámožné rodiny a stejně jako její manžel horovala pro socialismus. Oba si zakládali na tom,

že nejsou nikterak svázáni náboženskými omezeními a předsudky, proto pro ně byl jejich manželský slib obyčejnou partnerskou smlouvou, kterou lze kdykoliv zrušit. Na sex pohlíželi tou nejliberálnější možnou optikou. Až po mnoha letech si zpětně uvědomili, že sebestředná honba za sexuálním potěšením, jež je vedla k četným cizoložstvím, byla příčinou obrovského množství zranění, která uštěďřovali jak sobě, tak svým dětem. Pokaždé, když byl Malcolm své ženě nevěrný, měl přítom sžíravý pocit viny. Pohrdal sám sebou, svými sobeckými choutkami a pociťoval skrytou touhu po čistotě srdce. Napsal, že otevření stavidel chťiči není ničím jiným než egoistickým pachtěním se za štěstím, které je jak „mladá, pěkná a hbitá srnka. Jakmile se však na ni uspořádá hon, stává se z ní vystrašená oběť, a jakmile se jí podaří ulovit, stává se z ní zapáchající kus masa.“

Boj s tělesnou žádostivostí byl Malcolmovým takřka celoživotním problémem. Během tohoto duchovního boje o čistotu srdce se Malcolm Muggeridge s netajeným steskem vracel ke křesťanským zásadám hovořícím o tom, že opravdové štěstí lze najít pouze „v odvržení egoismu, a nikoli v podléhání mu; v odolávání atakům tělesné žádostivosti, a nikoli v jejím uspokojování“. Malcolm se nesnažil hlas svědomí utišit či přehlušit, ani se nepokoušel svá četná cizoložství omlouvat a o zlu hovořit jako o dobru. Zůstalo v něm přece jen poctivé jádro, k hlasu svědomí nebyl úplně hluchý. Tento postoj ho po letech vnitřních bojů nakonec přivedl k víře, ke smíření se s Bohem a k objevení plnosti pravdy v katolické církvi.

Muggeridge pojednal o tomto tématu, resp. o tématu sexuální revoluce v eseji *Down with the Sex* (Pryč se sexem). Na základě pozorování i svých vlastních zkušeností ukázal, k jaké duchovní prázdnotě a demoralizaci vede porušování morálních zásad v sexuální oblasti. Varoval, že životní styl propagovaný v rámci sexuální revoluce vede k největším životním neštěstím. Dne 18. ledna 1962 si zapsal do svého deníku: „Jediné, po čem ještě toužím, je to, abych se zbavil veškerého egoismu, vši své pýchy, smyslnosti a žádostivosti... Bytostně toužím po tom, aby slábnoucí plamínek mého života hořel jasně a nepoddajně a aby byl prost dýmu, až

zaplane naposledy.“ V rozhovoru, který poskytl v prosinci roku 1965, prozradil, že se mu konečně podařilo stát se pánem sebe sama a ovládnout svou sexualitu: „Člověk se musí rozhodnout – buď svůj chťič udrží na uzdě, anebo mu podlehne. Já nad tím svým zvítězil,“ prohlásil.

Tehdy začalo nejkrásnější období manželství Muggeridgeových: bylo naplněno velkým pokojem a štěstím, jež plynuly z jedinečné manželské harmonie. Malcolm a Kitty poznávali, jakou radost přináší čistá manželská láska, a prožívali spolu něco, co ještě nikdy předtím. Zdrženlivost, uskrovnování se kvůli tomu druhému, odříkání, učení se ovládat svůj chťič a vnitřní pohnutky vedoucí k jeho uspokojování – to byly každodenní projevy jejich manželství v té době. Díky tomu dosáhli svobody ducha, naučili se opravdu milovat a opravdu se ze života radovat. Zároveň však plavali proti proudu všeobecně vyznávaného životního stylu. Ne proto divu, že se jejich postoje setkaly s velkou kritikou a posměšky ze strany zastánců a obhájců liberálního pojetí sexu, kteří propagovali hédonistický styl života a svobodomyšlné chování.

Změna v životě Malcolma Muggeridge nebyla jakýmsi návratem k puritánství, ale cestou ke svobodě a plnosti života. Ve svém deníku v té době píše: „Nyní jsem zamilovaný do zdrženlivosti. Člověk se nemusí vzdát jistých věcí proto, že jsou příjemné (to by bylo puritánské), ale proto, že vzdá-li se jich, ukážou se jiné – příjemnější.“

Proměna

V cestě za pravdou byl Muggeridge nekompromisní, a to jak v otázkách morálních, tak i v těch intelektuálních. Zápolil se svým egoismem, se svými nezvladatelnými city a touhami, zároveň však šel vstříc pravdě i po cestě intelektu. Skrz naskrz prosáknutý idejemi socialismu, začal se počátkem 30. let dosti živě zajímat o komunismus. Když se v roce 1932 chystal jako zahraniční korespondent do Moskvy, byl přesvědčen, že zavítá do země, v níž poprvé v dějinách lidstva nemá místo žádné vykořisťování, ale vládne v ní rovnost, spravedlnost a štěstí.

Záhy po příjezdu však poznal, že to byla jen chiméra. Pochopil, že vše, co bylo v SSSR vybudováno, bylo vybudováno prostřednictvím násilí a lži. „Na počátku

byla lež a lež se stala informací a informace přebývala mezi námi," napsal. Na vlastní kůži poznal, že komunistická ideologie, je-li uvedena do života, odhalí svou pravou, tj. barbarskou tvář a představí se jako strašlivé monstrum, jehož atributy jsou totalitní zotročení a masové vyvraždění. Byl svědkem hladomoru na Ukrajině, který zavinil smrt milionů lidí. Tento hladomor byl naplánován a realizován samotným Stalinem jako trest za odpor ukrajinských rolníků vůči nucené kolektivizaci.

Ve stejné době byly evropské elity Sovětským svazem doslova unešené. Mnoho novinářů, spisovatelů i intelektuálů píšících v duchu politické korektnosti a klasického oportunistu pělo navzdory jasným faktům vylhané ódy na idylické poměry v komunistickém „ráji“. Malcolm Muggeridge popsal tento fenomén zaslepenosti, tuposti a intelektuálního úpadku v roce 1934 ve své novele *Winter in Moscow* (Zima v Moskvě) a nazval jej „obzvláštním hříchem 20. století“. Jako jeden z mála novinářů psal o těchto věcech pravdivě. Byl prvním, kdo světovou veřejnost informoval o strašlivém hladomoru na Ukrajině. Své články poslal do redakce svého domovského deníku, přičemž je ze země propašoval v diplomatickém kufříku, aby nebyly zkonfiskovány komunistickými bezpečnostními složkami.

Pobyt v SSSR jej jednou provždy vylčil z víry v komunismus, jenž ústí v totalitní vládu, zotročení a genocidu. Rovněž tak ho tento pobyt přivedl k obnovenému zájmu o duchovní život a Krista. Díky dílům Dostojevského a Tolstého se obeznámil s mystickou tradicí ruské kultury. Když pak jednou stál v pravoslavném kostele obklopen zástupy vyhladovělých a modlících se věřících, poprvé ve svém životě pocítil ve svém srdci radost z Ježíšova Zmrtvýchvstání. Pochopil, že žádná vláda žádného státu tohoto světa nad Ježíšem nedokáže zvítězit. Pocítil tehdy bytostnou touhu po naprostém a bezvýhradném odevzdání svého života Ježíši Kristu, který je sice všemohoucí, ale nikdy nikoho k ničemu nenutí. Uvědomil si též, k jaké tragédii vede odvrácení se od Krista a jeho učení – člověk začíná šilet a pomalu klesá na úroveň zvířete. A on, Malcolm Muggeridge, náhle pocítil neskutečně silnou touhu po tom, aby

Muggeridge během svého pobytu v Moskvě v roli korespondenta poznal, že komunismus je barbarský totalitarismus

se mohl stát křesťanem. „Křesťanství je pro mne jak nešťastná láska. Nosím v srdci jeho podobiznu a prohlížím si ji s hořkým smutkem,“ napsal mimo jiné.

Terorismus liberalismu

Rozčarování z pobytu v SSSR a liberalismus měly velkou zásluhu na tom, že v roce 1944 začal Malcolm Muggeridge reálně uvažovat o vstupu do katolické církve. Toto si zapsal do svého deníku: „Vidím tu nesmírnou moc a důstojnost katolické církve, ale zatím ještě nedokážu přimnout její dogmata.“ Po návratu z Moskvy pochopil, jak citelně liberalismus podrývá evropskou civilizaci. Zároveň s tím pochopil, že posledním stadiem liberalismu je totalitarismus, že zkrátka a dobře liberalismus totalitarismu předchází. Napsal,

Zima v Moskvě - novela z pera M. Muggeridge

že další lži liberalismu je opomíjení zcela zřetelného faktu, že „člověk ponechaný sobě samému se stává krutým, chlípným, líným a náchylným k násilí. Jedinou možností k udržení těchto jeho zlých sklonů na uzdě je vzbudit v něm bázeň před živým Bohem a respekt k lidem. Z těchto dvou možností stavím výše bázeň před živým Bohem.“ To, co podle něj člověka zušlechťuje a mobilizuje ho k dobrému životu, je především vědomí Boží existence a strach, že vlastní vinou může pozbyť život věčný.

Muggeridge hájil křesťanství, ač v té době ještě křesťanem nebyl; tvrdil, že největším nepřítelem křesťanství nebyl Stalin či Hitler, ale že jím je právě liberalismus. Upozorňoval, že kultura smrti oděná v liberálním hávu již více než sto let podkopává základy křesťanské civilizace, jež hájí důstojnost každého člověka, svobodu svědomí a právo na život od okamžiku početí až po přirozenou smrt. Ideje liberalismu uvedené do života eliminují křesťanské pojetí etiky a všechny zásady chování z ní vyvěrající, v konečném důsledku pak lidstvo přivádějí k sebezničení.

Ve své autobiografii *Chronicles of Wasted Time* (Kronika promarněného času) psal Muggeridge o destruktivním vlivu Freudova a Marxova učení na celou západní civilizaci: „Takto totálně podryli základ západoevropské civilizace, což by se nikdy nepodařilo, resp. nemohlo podařit žádné revoluci.“ Freud to dokázal ve sféře morálky, Marx ve sféře historie. Oba uvedli do života determinismus, čímž přesvědčili lidi, že jsou osvobozeni od jakékoli zodpovědnosti za své individuální či kolektivní skutky. Muggeridge zdůrazňoval, že jen a pouze Ježíš Kristus je základem evropské civilizace a že jím není žádný Darwin, Marx, případně Lenin. Liberalismus je popřením všeho, co hlásal Ježíš. Odvrátí-li se kdo od Krista, přivede ho hledání naděje k beznaději, honba za štěstím k naprostému zoufalství a touha po životě do osidel smrti.

Muggeridge byl ve svém boji s terorismem liberální ideologie neúprosný. V roce 1968 rezignoval na svůj post rektora edinburské univerzity. Kategoricky odmítl požadavky studentů volajících po legalizaci LSD a distribuci antikoncepčních pilulek na půdě univerzity. Ve svém proslulém předneseném během veřejné abdikace se požadavkům studentů vysmál.

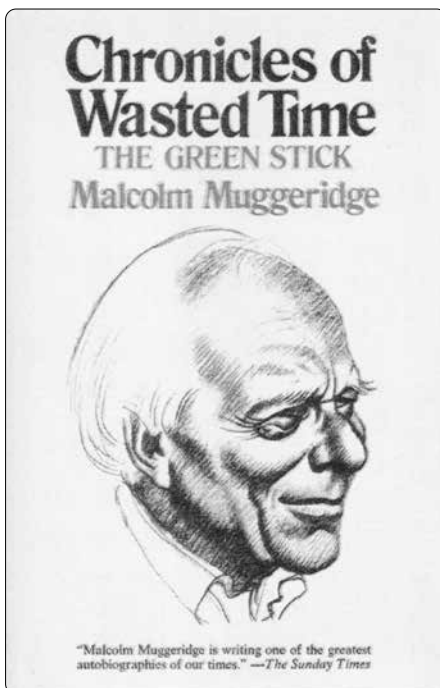
Přirovnal stávající situaci ke stavu morálky římského impéria v době jeho největšího úpadku. Vzpouru studentů bojujících za své požadavky ohledně legalizace drog a antikoncepce pak komentoval jako děsivě směšný a v celých dějinách jednoznačně nejsmutnější pokus o útek před vlastními povinnostmi a potížemi. „*Drogy a postel,*“ hřimal, „*jsou dvěma způsoby útěku, tak typického pro každého obstarožního cintajícího chlípnicka, v každé době a kdekoli na světě.*“

Posvátnost života

Malcolm Muggeridge byl vždy pevně přesvědčen o tom, že lidský život je posvátný, nedotknutelný. Pochopil, že oddělení pohlavního aktu od aktu plození způsobilo strašlivou spoušť v morální oblasti, v postojích, v jednání a mezilidských vztazích. Dospělo to k diskreditaci mateřství, podpoře vztahů bez závazků, k akceptaci perverzních sexuálních praktik a kladení jich na roveň s manželskou sexualitou otevřenou pro předávání nového života. Nakonec byly povoleny potraty, čímž se otevřela stavidla strašlivému holocaustu nenarozených dětí. Už v roce 1978 Muggeridge předpověděl, že v blízké budoucnosti podlehnou evropské státy pokušení zlegalizovat eutanazii jako nejjednodušší způsob jak se zbavit povinnosti pečovat o nemocné, staré a mentálně postižené a také zbavit se zvyšující se zodpovědnosti za všechny nějak handicapované lidi.

Se sv. Matkou Terezou se Muggeridge setkal na jaře roku 1969

Kronika promarněného času - Muggeridgova autobiografie

Uvedl, že brzdění rostoucího veřejného nátlaku na legalizaci eutanazie bylo zapříčiněno vědomím, že během norimberského procesu byla eutanazie zahrnuta mezi válečné zločiny. „*Stačí třicet let, aby naše humanistická společnost změnila tento válečný zločin v projev soucitu.*“ Zdůraznil, že potraty a eutanazie jsou svého druhu „humanitárním“ holocaustem, v němž bylo zavražděno nesčetněkrát více lidí než při Hitlerově běsnění. Muggeridge byl dost angažovaný v obraně encykliky *Humanae vitae* Pavla VI. Během konference v San Franciscu v roce 1978, věnované zmíněné encyklice, poznamenal Muggeridge ve svém příspěvku, že „*sexualitu je třeba chápat jako svátost lásky, pilíř neoddělitelnosti manželství a rodinného společenství*“. O encyklice *Humanae vitae* hovořil jako o dokumentu stěžejního významu pro celé lidstvo. Byl přesvědčen, že historie potvrdí správnost stanoviska katolické církve k problému antikoncepce. Zastávání těchto postojů vyžadovalo velkou míru občanské odvahy, jelikož se přičily tehdy panující propagandě hlásající do světa, že legalizace antikoncepce a potratů je znamením emancipace a osvobození žen.

Muggeridge bojoval s antikoncepčními lobby a bránil nedotknutelnost lidského života od momentu početí až k přiroze-

né smrti. Byl přesvědčen, že jedinou protilátkou na jed potratů a eutanazie – tedy „*přání smrti*“, jak to nazval – je obrana posvátnosti a nedotknutelnosti lidského života vedená katolickou církví. Kdykoli zaslechl něčí zmínku o „*nechtěném dítěti*“, začal vzpomínat na to, jak Matka Tereza jednou chovala v náručí malé novorozeně nalezené v Kalkatě v popelnici a s úsměvem na rtech pravila: „*Vidíš? V ní je život.*“

Na prahu domova

Malcolm Muggeridge vytrvale hledal pravdu. Při tomto hledání mu byla velkou pomocí četba knihy velkého konvertity sv. Augustina a vedelo středověké mystiky *Oblak nevědění* ze 14. století. Rozhodující vliv na obrácení samotného Muggeridge mělo setkání se sv. Matkou Terezou na jaře roku 1969 během realizace filmu o komunitě Misionářek lásky. Muggeridge napsal: „*Matka Tereza je zosobněným obrácením. Je zhora nemožné, aby se člověk, který pobývá v její blízkosti, naslouchá jí, pozoruje, co dělá a jak to dělá, svým způsobem neobrátil. Její absolutní oddanost Kristu Ježíši, její přesvědčení, že s každým člověkem se má jednat tak, jako by to byl sám Kristus, a stejně tak se mu má pomáhat a milovat ho, její prostý evangelní život a radostné přijímání svátostí – to vše je něčím, co jednoduše nelze přehlížet. Žádná kniha, kterou jsem kdy četl, žádné kázání, které jsem kdy slyšel, žádná bohoslužba, které jsem se zúčastnil, žádné mé setkání s druhým člověkem či žádný můj transcendentální prožitek mě nepřiblížily ke Kristu víc a neozřejmily mi lépe to, co nám říká Vtělení a co od nás vyžaduje. Čím je obrácení? To je totiž, jak byste se ptali, čím je zamilovanost. Vymyká se to běžným standardům, jak je známe z všedního života.*“

Svědectví Matky Terezy způsobilo, že se v Malcolmově srdci zrodila láska ke katolické církvi, ale potřeboval ještě třináct let k definitivnímu rozhodnutí stát se katolíkem. Jeho kniha *Jesus Rediscovered* (Ježíš znovu nalezený) vydaná v roce 1969 je dokladem toho, že Muggeridge se v té době považoval za křesťana nepatřícího k žádné církvi. Věděl už, že nejhorší nemocí ducha je pýcha, která člověka vzdaluje od Boha, a taktéž smyslnost, která člověka poutá k zemi. Začal mít výčitky svědomí, že promarnil velkou část svého

života. Svou lítost vyjádřil slovy: „*Volal jsi mě, já však nepřišel – ty prázdné roky, ta prázdná slova, ta prázdná vášeň.*“

Tehdy učinil předsevzetí, že zbytek života prožije mnohem užitečněji. Začal všemi možnými způsoby podporovat činnost Matky Terezy a angažoval se v pomoci mentálně postiženým ve společenství *Archa* založené Jeanem Vanierem. Za nejlepší křesťanské spisovatele mezi svými současníky považoval A. Solženicyna, S. Weilovou a právě J. Vaniera.

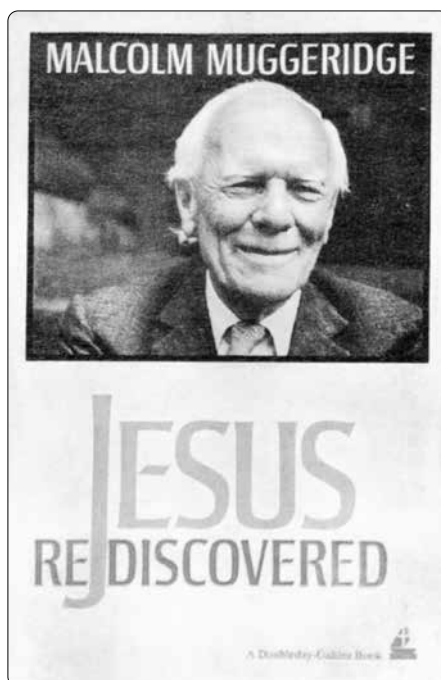
Někdy v půlce 70. let pak Muggeridge jednou provždy odstranil televizi ze svého domu i života. Došel totiž k závěru, že televize je „*velkovýrobce lži*“ a televizní kamera „*nejhorší soudobý vynález*“. V roce 1981 v jednom rozhovoru prohlásil, že největším problémem pro křesťana je uniknout „*tomu obrovskému množství obrazů. Člověku se v tomto století podařilo vyrobit takový přístroj na vytváření obrazů, o jakém se dosud nikomu ani neshnilo. Ať jsi kdekoli, ty obrazy jsou stále s tebou a snaží se ti vsugerovat dojem, že štěstí dosáhneš skrze tělesnost a plnost života nalezeš v úspěchu.*“ Muggeridge poukazyval na nebezpečí, jež spočívá v útěku do světa obraznosti, do světa fiktivního, virtuálního, do světa vytvářeného médií a reklamou: „*Nikdy předtím se neprezentovaly bezvýznamné materiální aspekty života tak lákavě a svůdně, jako to dělá reklama, jež přesvědčuje lidi, aby toužili po dalších a dalších věcech, přičemž jim vnucuje přesvědčení, že radost a největší štěstí dosáhnou skrze tělesnost.*“ Zdůrazňoval, že skutečnost „*musíme zkoumat, pochopit a milovat ji jako největší dar*“, neboť v ní je přítomen vtělený Bůh Ježíš Kristus. To vše se provádí skrze modlitbu.

Konečně doma

Rozhodnutí o tom, že se stane katolíkem, bylo vyústěním dlouhodobého procesu duchovního zrání. S velkou pokorou přijal všechny pravdy, jež nám Bůh odhalil, a učení katolické církve. Litoval, že potřeboval tolik času k obrácení. Do lůna církve byl přijat spolu se svou ženou Kitty 27. listopadu 1982 v kapli Our Lady Help of Christians (Panny Marie Pomocnice křesťanů) v Hurst Greenu v hrabství Sussex biskupem Arundelem Cormacem Murphy-O'Connorem. Jak později sám čerstvý konvertita napsal, jeho obrácení pro něj bylo „*návratem domů, napravením*

promarněného života, odpovědí na vyzvánění zvonu, jehož hlas ho dlouho, předlouho volal, nalezením místa u stolu, které na něj drahný čas čekalo“.

Malcolm Muggeridge poznal radostnou pravdu, jak dobrý a milosrdný je Bůh, který dělá vše, aby pomohl hříšníkům k obrácení. Člověk je svobodný, může přerušit svůj vztah s Bohem, může se oddat své smyslnosti a ve své pyše se povyšovat nad svého Stvořitele a pohrdat

Ježíš znovu nalezený – kniha svědectví o víře M. Muggeridge

jím. Pošetile může Bohu zlořečit, posmívat se praktikujícím křesťanům, může veřejně prohlásit, že Bůh je mrtvý. Avšak v závěru jeho pozemské pouti mu zůstane jen jedno: klesnout na kolena a s pokornou modlitbou se svěřit Božimu milosrdenství. Pokud tak neučiní, čeká jej hrůza věčného ztracení. Ale pokud tak učiní, zakusí přemíru Boží dobroty, lásky a jeho milosrdenství a také nepopsatelnou radost z odpuštění všech hříchů.

Malcolm Muggeridge celým svým srdcem přijal poklad víry a podřídil celý svůj život jejím pravidlům. V listě Židům (11,1) můžeme číst, že „*věřit Bohu znamená spolehnout se na to, v co doufáme, a být si jisti tím, co nevidíme*“. Muggeridge zdůrazňoval, že víra je specifickým druhem poznání, v němž musíme akceptovat fakt, že mezi časností a věčností je natažena zástěna tajemství. Víra pomá-

há člověku pronikat do tohoto tajemství a navazovat osobní vztah s Kristem Ježíšem, jenž se jako pravý Bůh stal opravdovým člověkem z masa a kostí, aby nás vysvobodil z područí satana, hříchu a smrti.

Po svém obrácení projevovat Muggeridge zvlášť výjimečnou lásku ke Kristu přítomnému v Nejsvětější svátosti. Účast na mši svaté byla pro něj nejdůležitějším okamžikem každého dne. Nadpřirozený svět duchovní reality pro něj byl mnohem reálnější než svět poznávaný našimi smysly. Spolu s manželkou Kitty vedli život bez televize, v ústraní a tichu, v úplném odevzdání se Bohu, k němuž se denně obraceli v dlouhých modlitbách. Připravovali se na nejdůležitější setkání s Kristem ve chvíli smrti a vedli usebraný a až mystický život v plné odevzdanosti Pánu. V roce 1988, dva roky před svou smrtí, Muggeridge napsal: „*Zde na zemi jsem se cítil vždy jako cizí. Jaksi vnitřně jsem tušil, že můj domov je někde jinde. Nyní, když se blížím ke konci své pozemské pouti, spočinul jsem v náruči katolické církve, odkud můžu zřetelněji než z jakéhokoli jiného místa zahlédnout bránu nebeského Jeruzaléma – byť jen jakoby skrze kouřové sklo.*“ V roce 1989 se jeho zdraví horšilo ze dne na den a ztratil také paměť. Pán vyslyšel jeho prosebné volání po úplném očistění: „*Pokoř mou pýchu.*“ Zaopatřený svátostmi vstoupil Malcolm Muggeridge 14. listopadu 1990 do bran nebeského Jeruzaléma. Jeho život je dokladem toho, že Bůh „*se dává nalézat těm, kdo ho nepokoušejí, ukazuje se těm, kdo mu nejsou nevěrní. Moudrost nevede do zlovolné duše, nebude přebývat v těle podrobeném hříchu.*“ (Mdr 1,2.4)

Zdroj: Trwajcie w miłości 1/2023 a Miłujcie się!

Přeložil -lr- (Redakčně upraveno)

Prameny k polskému textu: M. Muggeridge, Conversion: The spiritual Journey of a Twentieth-Century Pilgrim, Harper Collins, 1988 • Gregory Wolf, Malcolm Muggeridge: A Biography, London 1995 • M. Muggeridge, Jesus Rediscovered, London 1969 • Joseph Pearce, Literary Converts, Ignatius Press, 2000 • Joseph Pearce, Pisarze nawróceni, Warszawa 2007.

O PRONÁSLEDOVÁNÍ KŘESŤANŮ

KŘESŤANSKÁ GOLGOTA V MALÉ ASII (1914-1923) • SVĚDECTVÍ, VZPOMÍNKY, DOKUMENTY

Sestavil, úvodem, doslovem a poznámkami opatřil Michal Řoutil • Přeložili Michal Řoutil,

Drahomíra Michnová a Nicole Votavová Sumelidisová

Recenze doc. PhDr. Petra Košťálová, Ph.D.

Během let 1914–1923, tedy od počátku 1. světové války až po vznik novodobého Turecka, došlo na území Osmanské říše ke zničení tří křesťanských civilizací – arménské, asyrské/syrské a řecké. Přibližně dva miliony osob bylo zavražděno, ostatní museli ze své domoviny odejít, ačkoliv zde žili po dlouhá staletí. Předkládaná antologie přináší ve třech částech věnovaných jednotlivým komunitám na 250 očitých svědectví, vzpomínek, zápisků, dokumentů aj., tak jak je vypověděly oběti násilností nebo jejich potomci. Jedná se o vzácný historický materiál, strhující osobní vypovědi o prožitých útrapách a strážních.

Pavel Mervart • Váz., 160x240 mm, 516 stran, 590 Kč

NEVĚŘÍCÍ, ODEJDETE! • SOUČASNÉ PRONÁSLEDOVÁNÍ KŘESŤANŮ VE VYBRANÝCH ZEMÍCH BLÍZKÉHO VÝCHODU A AFRIKY

*Michal Řoutil • Odpovědná redaktorka Jana A. Nováková
Zpracování map Kateřina Výtejková • Recenze prof. PhDr. Luboš Kropáček, CSc. – Mgr. ThLic. Walerian Bugel, dr. hab. – Mgr. Mlada Mikulicová, Ph.D. – Mgr. Kateřina Výtejková, Ph.D. – Mgr. Petr Novák, Ph.D.*

Kniha se věnuje pronásledování a diskriminaci křesťanů v zemi Blízkého východu a severní Afriky – konkrétně v Turecku, Kypru, Ázerbájdžánu, Izraeli, Palestinské autonomii, Jordánsku, Libanonu, Egyptě, Íránu, Saúdské Arábii, Iráku, Sýrii, Pákistánu,

Afghánistánu, Libyi, Súdánu a Jižním Súdánu. Jednotlivé kapitoly seznamují v chronologickém pořádku čtenáře s dějinami křesťanství v dané zemi, popisují život místních církví, věnují se důležitým společenským milníkům. Stěžejní části se zaměřují na osudy křesťanů od počátku 20. století do dnešních dnů.

Pavel Mervart • Váz., 160x240 mm, 636 stran, 590 Kč

O AKTUÁLNÍM SPOLEČENSKÉM TÉMATU

NEVRATNÉ POŠKOZENÍ • JAK NAŠE DCERY PROPADAJÍ TRANSGENDEROVÉ MÁNII

Abigail Shrier • Z angličtiny přeložila Romana Hegedüsová

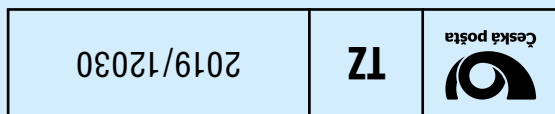
Dospívající dívky stále častěji užívají testosteron, ničí si těla a vydávají se na nevratnou cestu ke změně pohlaví. Co stojí za tímto jevem, o kterém se podle některých aktivistů vůbec nesmí mluvit? Odpověď na tuto otázku se snaží nalézt tato publikace, jejíž vydání provázely v mnoha zemích výhrůžky a protesty. Zatímco ještě donedávna byla takzvaná genderová dysforie (identifikace jedince s jiným než se svým biologickým pohlavím) vzácným fenoménem, který se týkal téměř výhradně chlapců, v posledních deseti letech se jako „transgender“ po celém světě identifikuje stále více dospívajících dívek. Americká novinářka Abigail Shrier se prostřednictvím šokujících statistik a příběhů ze skutečných rodin pokouší tento trend vysvětlit jako novodobou epidemií, která nemá nic společného se skutečnou genderovou dysforií, ale pramení zejména z křehkosti a pomíjivosti naší současné kultury. Autorka popisuje, jak „přiznání“ transgenderové orientace okamžitě zvyšuje společenský status dívek a jak je těžké vrátit se zpět, jakmile jednou udělají první krok k tranzici.

Bourdon • Váz., přebal, A5, 336 stran, 389 Kč

Objednávky knih – tel. 733 741 841, 587 405 431 • Administrace a inzerce týdeníku Světlo – tel./fax 585 222 803

Matrice cyrilometodějská s. r. o., Dolní nám. 24, 779 00 Olomouc, e-mail: objednavky@maticecm.cz

Nabídku knih a devocionálií najdete na našich webových stránkách www.maticecm.cz.

**779 00 Olomouc
Dolní nám. 24
Matrice cyrilometodějská s. r. o.**